

Štev. 6.

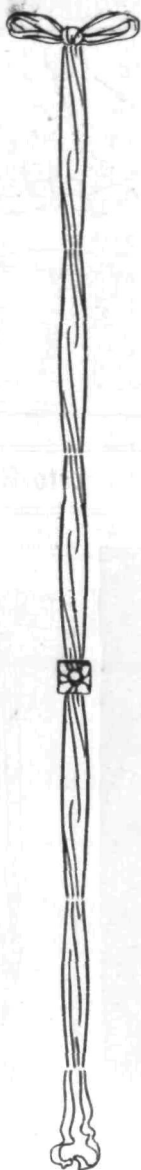
V Ljubljani, 1. rožnika 1917.

Leto XVIII.

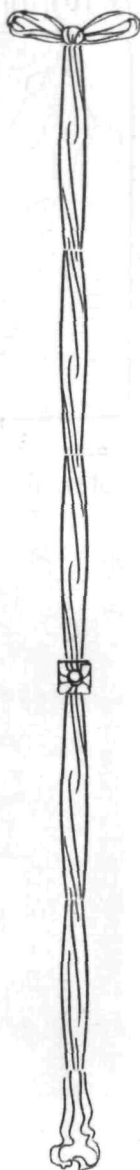
Jara kača.

Danes gremo vasovat
na visoki, strmi grad.
Grad razrušen je, molči,
nem v dolinico strmi,
skriva se za smreke plah,
ker ga solnca sram je, strah.
Živega nikjer glasú,
pesmice ni sred mirú ...

Jara kača le se tam
stiska v gradu v borni hram,
k groblji sivi tam se stiska,
s krono zlato k solncu bliska.
Gleda solnce krono to,
gleda, smeje se lepó;
z žarki polni borni hram,
srečo tiho trosi tam,
da tja v hram dan pride v vas,
k jari kači kratek čas . . .

Jara kača, tisoč let
hodiš se na solnce gret;
kaj pomaga krona ti?
V gradu črnem le blesti!
Kača, jara kača, daj,
krono zlato nam prodaj!
Nesemo jo tja v deželo
Kolovozijo veselo,
damo tam jo kralju v dar
za konjičkov iskrih par;
a s konjički — pikapok —
zdirjamo mi k morju v skok.
Tam ob morju silni zmaj
straži, čuva tihi gaj.
Ah, Pepelka tam ihti,
v koči zmaja se boji;
zmaj jo straži — glav deset,
v glavi vsaki ognjev pet.
Meč izdremo urno mi —
mrtev v morju zmaj leži . . .
Na konjičku — pikapok —
pa Pepelka znami v skok
zdirja v našo ljubo vas,
kjer nam pela bo na glas,
kot škrjanček pela bo
pesem sladko in lepó.
Slušali jo bomo mi,
stregli lepo ji vse dni
in ljubili jo gorko,
oj, ljubili jo tako!
Kača, jara kača, daj,
krono zlato nam prodaj!

Jos. Vandot.

